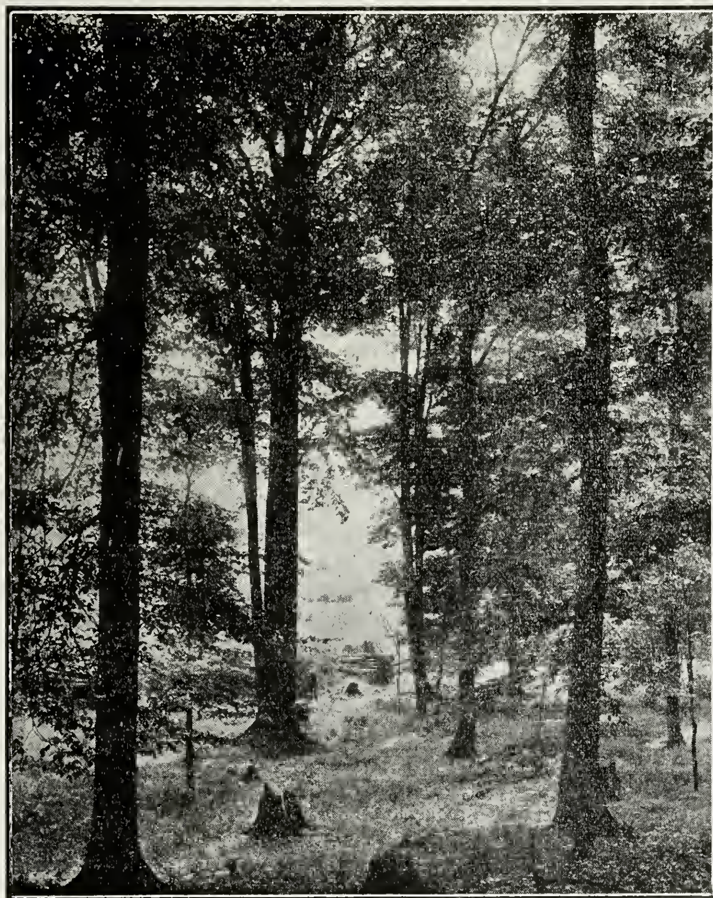
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 12 | 15. JUNI 1937 | 86. Aargang

Den lille Lund hvor Joseph Smith modtog sin første Aabenbaring.

Vidnesbyrd af Kirkens Ledere
angaaende Guddommeligheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Den herlige Aabenbaring af Faderen og Sønnen til Profeten Joseph Smith

Jeg var født den 23. December i det Herrens Aar 1805 i Sharon, Windsor County, i Staten Vermont. Min Fader, Joseph Smith, Sr., flyttede fra Vermont til Palmyra, Ontario, nu Wayne County i Staten New York, da jeg var i mit tiende Aar eller deromkring. Omtrent fire Aar senere flyttede min Fader med sin Familie til Manchester i samme County . . . .

En Gang i det andet Aar efter, at vi var flyttet til Manchester blev der, hvor vi boede et ualmindeligt Røre i religiøs Henseende . . . . .

Midt i denne Ordstrøm og Tumult sagde jeg ofte til mig selv: Hvad er der herved at gøre? Hvilket af alle disse Partier er ret, eller er de allesammen forkerte? Dersom nogen af dem er ret, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kende det?

Medens jeg stred under Byrden af disse Vanskeligheder, læste jeg en Dag følgende i Jakobs Brev 1. Kap. 5. Vers: »Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham.« Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette den Gang gjorde paa mit. Det syntes at trænge ind med stor Kraft i enhver af mit Hjertes Følelser. Jeg overvejede det atter og atter, vidende forvist, at dersom nogen trængte til Visdom fra Gud, saa var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, og uden at jeg kunde faa mere Visdom, end jeg havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de forskellige Sekter udlagde det samme Skriftsprog saa forskelligt, at de tilintetgjorde al Tillid til deres Fortolkning af Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring, eller gøre som Jakob anviste, nemlig bede til Gud med den Forvisning, at dersom han gav Visdom til dem, der fattedes den, og vilde gerne give og ikke bebrejde, da kunde jeg sejre. Og saaledes begav jeg mig overensstemmende med min Beslutning (at bede til Gud) til Skoven for at gøre et Forsøg. Det var en dejlig, klar Morgen tidlig om Foraaret 1820, at

jeg første Gang i mit Liv gjorde et saadant Forsøg; thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig hidindtil forsøgt at bede med lydelig Røst.

Efter at jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og havde set mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev greben af en Magt, der ganske overvældede mig og havde en saadan forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgørelse (ikke til en indbildt Tilintetgørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saa jeg den, førend jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: »Denne er min elskelige Søn, hør ham.«

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at faa at vide, hvilken af alle Sekterne, der var den rette, saa jeg kunde vide, til hvilken jeg skulde slutte mig. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig helv, saa at jeg var i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stod oven over mig i Lyset, hvilken af Sekterne, der var den rette, og hvilken jeg skulde slutte mig til. Svaret var, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte, og den Person, som tiltalte mig, sagde, at alle deres Trosbekendelser var en Vederstyggelighed for hans Aasyn, at disse Trosbekendere alle var fordærvede; de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter er langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som er Menneskebud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.«

Profeten Joseph Smith som Dreng

af Præsident Joseph F. Smith.

Med den Kundskab vi har angaaende Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og med Blikket vendt tilbage over de Hundrede Aar, som Kirken har eksisteret rejser Spørgsmaalet sig ganske naturligt: »Kan et godt Træ bære raadden Frugt?« Vi er belært om, at falske Profeter skal ogsaa kendes paa deres Frugter. »Paa deres Frugter skulle I kende dem,« sagde Frelseren. At Joseph Smith var en sand Profet og bar god Frugt er bevist i de Sidste Dages Hellige. De er Frugterne af den Lære, og Resultatet af den Organisation, som han var Redskabet i Guds Haand til at frembringe. Alt hvad de er og har bær Vidnesbyrd om, at de er Produkter af et godt Træ, som har baaret god Frugt.

Det kunde ikke være anderledes. Hvor urimeligt er det ikke at beskylde Joseph Smith for at være en Bedrager, en Skattegraver og en Forfører! Lad os betragte ham, som han var i sine Drengeaar, og se om een, der var opdraget under de Forhold, som han var, kunde have særlig Tilbøjelighed til Ondskab. For mit Vedkommende finder jeg noget mildt fortryllende over hans Barndom og Ungdom. Jeg holder af at tænke paa hans Uskyldighed og ukunstlede Ligefremhed. Det beviser tydeligt, at han var ærlig, at han var ledet af Guds Aand til at udføre hans vidunderlige Mission. Hvorledes kunde et Barn i hans Alder være drevet af andet end ærlige Motiver i hans høje og hellige Kald? Hvad han gjorde blev han inspireret til at gøre af vor Himmelske Fader; derpaa er jeg aldeles sikker.

Han var ligesom andre Børn, han legede ligesom hans Kammerater, hans Tanker var ligesom de fleste Børns — uskyldige og selvfølgelig kunde han ikke være skyldig i de Kæltringestreger og det Komplotvæsen som hans Fjender har beskyldt ham for. Skønt hans Forældre var fattige, var de ærlige og gode Mennesker, som elskede Sandheden og bestræbte sig paa at leve paa bedste Maade efter den Kundskab, som de besad. Ægte Næstekærlighed mod alle fandt stadig Udtryk i deres Handlinger, og deres Børn var udstyret med de samme Følelser. De havde en fast Tro paa Gud og stolede paa hans vaagen over sine Børn. De havde ofte faaet Beviser paa hans kærlige Forsorg gennem Drømme, Syner og Inspiration, og Gud havde helbredet deres smaa Børn, naar de var Døden nær, som Svar paa deres Bønner. Det var i saadanne Omgivelser, at Drengen blev opdraget.

Joseph var en usædvanlig stilfærdig og god Dreng, som ikke forvoldte Forældrene nogen Vanskeligheder. Allerede i otte Aars Alderen beviste han, at han ikke alene var betænksom, let at styre og i Besiddelse af et kærligt Væsen, men at han ogsaa var i Besiddelse af de fundamentale Principper af en god Karakter — Forældrelydighed, Taalmodighed, Udholdenhed og Frimodighed. Hans Moder har fortalt følgende Tildragelse. Tyfusfeber havde efterladt ham med et Febersaar mellem Brystet og Skulderen, som forvoldte ham næsten ulidelige Smerter i to Uger før Aarsagen blev opdaget. Saaret blev derpaa aabnet og Smerterne forlod det, men saatte sig i Stedet for i hans ene Ben og foraarsagede ham de grusomste Smerter i flere Uger derefter. I to Uger bar hans Moder ham det meste af Tiden i sine Arme, til hun var aldeles udmattet, derpaa tog hans ældre Broder, Hyrum, kendt for sin Nænsomhed og Paalidelighed, fat ved hans Sygeleje. Han sad trolig ved sin Broders Seng og holdt hans Ben i sine Hænder, for at Joseph bedre kunde udholde Smerterne. Flere Indsnit blev gjort, men uden andet Resultat, end at Smerterne blev værre. Efter en Tids Forløb besluttede Doktoren at amputere Benet, men Moderen protesterede, saa Doktorerne bestemte sig til at prøve endnu en Gang at helbrede Benet ved en Operation.

»Vi er kommet igen,« sagde Doktorerne, da de nærmede sig Drengens Seng. »Ja,« sagde Joseph, men I er ikke kommet for at amputere Benet, er I?« Han blev forsikret om at efter hans Moders Ønske vilde der kun blive foretaget en Operation. Den Doktor, som skulde foretage Operationen, bad nu om nogle Snore til at binde Drengen til Sengen med, da Bedøvelsesmidler ikke kendtes den Gang. Dette modsatte Drengen sig med stor Frimodighed, og forsikrede dem, at han nok skulde holde Pinen ud, om han maatte være fri for at bindes. »Vil du tage nogen stærk Vin?« spurgte Doktoren. »Nej,« svarede Joseph, »jeg vil ikke tage en Draabe Spiritus, heller ikke vil jeg bindes, men jeg vil sige jer, hvad jeg vil — jeg vil lade min Fader sidde paa Sengen og holde mig i sine Arme, og saa kan I gøre, hvad der er nødvendigt for at tage Benet ud!« Saa saa han paa sin Moder og sagde: »Moder, jeg vil helst, at du forlader Værelset, for jeg ved, du kan ikke taale at see mig lide; Fader kan nok holde det ud, men du har vaaget saa meget over mig, at du er helt udslidt. Nu Moder, lov mig, at du vil ikke blive herinde, vil du? Vor Herre vil hjælpe mig, og jeg skal nok holde det ud.« Hvilken Kærlighed og Omsorg udviser Drengen ikke ved denne Lejlighed for sin Moder, hvilken Tiltro til sin Fader, hvilken

Taalmodighed i Lidelser, hvilken Selvkontrol, Kærlighed til Frihed, Afholdenhed og Frimodighed. Kan en saadan Aand senere tilsmudse sig med Bedrageri? Umuligt. Onder af den Slags er ikke Frugten af et saadant Træ; nej, snarere er de Karaktertræk, som Drengen udviste de fundamentale Principper af sand Karakter; de tilhørte Drengen og de blev Mandens Natur. En saadan Barndom er Grundvolden til sand Manddom.

Hvad skal vi saa sige til den vidunderlige Aabenbaring, som han modtog en syv, otte Aar senere, da han endnu var en Dreng paa 14 Aar. Det var tidlig paa Foraaret 1820, da denne Dreng, efter at have læst Apostelen Jakobs Ord i det Nye Testamente, gik ud og søgte Gud i Bøn for at finde det rigtige. Han har erklæret, at som Svar paa hans Bøn, saa han en Lysstøtte dale ned til ham. Da Lyset omskinnede ham saa han to Personer, hvis Herlighed overgaar al Beskrivelse. Den ene, idet han pegede paa den anden, sagde: »Denne er min elskelige Søn, hør ham.«

Kan man tænke sig denne Erklæring, som Drengen fremkom med skulle være udtænkt og overlagt Bedrageri? Nej, heller ikke kunde Svaret, det himmelske Sendebud gav ham være udklækket i Drengens Hjerne. Læg Mærke til det enkle og ligefremme i hans Erklæring: »Jeg spurgte den Personlighed, som stod oven over mig i Lyset, hvilken af alle Sekterne var den rigtige — og hvilken jeg skulde slutte mig til. Jeg fik det Svar, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkert; og den Personlighed, som talte til mig sagde, at alle deres Trosbekendelser var en Vederstyggelighed for hans Aasyn; at alle disse Bekendere var fordærvede; de drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter er langt fra mig, de lære saadanne Lærdomme, som er Menneskebud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.«

Med disse, og forskellige andre Ting fra Drengens Barndom og tidlige Ungdom, i Tankerne lad Tvivlerne, der betragter ham som en Bedrager kalde en 14 Aar gammel Dreng frem for sig. Lad Læseren gøre det. Undersøg ham nøje, og spørg Dem selv, hvilke Motiver, der ligger under hans Ord og Gerninger, og se for Dem selv om De mener, at der i hans Tanker kunne være en forud tilrettelagt Plan af Løgn og Bedrageri angaaende saa store og vidunderlige Ting, som dem Joseph fremlagde sine Erklæringer om med Ungdommens enkle Oprigtighed! Nej! Her er endnu ubesmittet Barndom, som fortæller sin Historie sandfærdigt; Barndom, der vil ud med den hele upolerede Sandhed. Joseph erklærede med en ædel Drengs ukunstlede Enkelthed, at han havde set et Syn, og at han vidste, det var sandt.

Det er mærkeligt, naar vi tager Omstændighederne i Betragtning, at han ikke blev troet, og modtaget med Glæde, som en af Gud begunstiget Profet.

Tværtimod blev han forfulgt og latterliggjort af Præster og Religionslærere, som fremfor andre, burde have modtaget ham som begunstiget af Gud. Ingen Under, at han senere hen i Livet fandt det mærkeligt, at en ubekendt Dreng, lidt over 14 Aar gammel, som var henvist til at tjene sit Ophold ved dagligt Arbejde, skulde fremkalde en saadan Storm af Bitterhed og Forfølgelse fra de store i de mest populære Sekter paa den Tid, fordi han bar Vidnesbyrd om at have set et Syn. Det havde været mere passende, om de havde udvist Taknemlighed og Omvendelse.

Denne bitre Modstand og Forfølgelse fra de tidligere Samfund vedblev indtil den 23. September 1823 gennem hvilket Tidsrum Drengen arbejdede sammen med sin Fader paa deres Landejendom, og beredte sig paa større Begivenheders Komme. Da var det, at Gemmestedet for de hellige Optegnelser henlagt i Højen Cumorah blev aabenbaret til ham ved en Engel, som ligeledes kundgjorte ham mange andre vigtige Sandheder, som senere førte til Udgivelsen af Mormons Bog og Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, med Magt og Myndighed fra Gud ifølge den Myndighed, som blev overdraget Joseph Smith til at gøre Tjeneste i Herrens Navn.

Joseph Smiths Vidnesbyrd senere hen angaaende disse Ting var ligesaa enkelt og ligefrem, ligesaa tydeligt og sandt, som i hans Barndom. Hans Paalidelighed, Frimodighed og Kærlighed, saa dybt rodfæste i ham, og saa karakteristisk af ham i hans Drengeaar, fejlede aldrig eller ændredes senere hen i hans Liv.

Et særligt Kendetegn herpaa var den Kærlighed han havde til Børn. Han saa aldrig et lille Barn, uden han ønskede at tage det op og velsigne det, og mange smaa, har han saaledes taget i sine Arme og velsignet eller sat dem op paa sit Skød. Jeg har selv siddet paa hans Skød. Han holdt saa meget af Børn, at han ofte gik Omveje for at komme til at tale til dem, hvilket synes mig at være et Bevis paa ægte Manddom.

Hans Sjæl var fyldt med sand Kærlighed til hans Medmennesker. Hans Liv eksemplifiseret i det store Princip udtrykt i hans Bøn i Liberty Fængsel. (Lærdom og Pagtens Bog 121: 39). Han irettesatte undertiden skarpt, naar drevet dertil ved den Helligaand, men udviste derefter større Kærlighed mod den han havde irettesat, paa det, at han ikke skulde holde ham for en Fjende. Han var fuld af

Medlidenhed mod alle Mennesker og hans Tanker var i Sandhed prydet med Dyd.

Han styrede ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og uskrømtet Kærlighed indtil Venlighed og sand Kundskab udvidede hans stærke Sjæl uden Hykleri og Svig. Han voksede sig stærk i Guds Nærværelse og Præstedømmets Lære faldt som Himlens Dug paa hans Sjæl.

Kan et saadant Træ bære raadden Frugt? Nej, sandelig, nej.

Og da han til sidst, efter at have udvist disse Karaktertræk alle sine Dage, gav sit Liv for sit Vidnesbyrd og sit Folk havde han naaet at faa organiseret Herrens Værk og aabenbaret til Menneskeslægten de fundamentale Principper til al Fremgang og Frelse. Jeg ved, og har vidst fra min Barndom, at han var en Guds Profet, og tror af hele mit Hjerte paa hans guddommelige Mission, paa Ægtheden og Inspirationen af de Aabenbaringer han modtog og Mormons Bog, som han var Redskabet til at frembringe. Mange Folk vil i Fremtiden bære Vidnesbyrd om den samme Kundskab; thi Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds udødelige Værk. — Improvement Era.

Vogt eder for det onde Værktøj.

En kinesisk Legende beskriver, hvorledes Fader Sin besluttede sig til at sælge, og skille sig af med alt sit Værktøj til hvem som helst, der vilde betale Prisen.

Redskaberne blev lagt frem i en Række til behageligt Eftersyn og mærket, Løgn, Misundelse, Had, Jalousi, Bedrageri o.s.v. og paa hver var der hæftet en Seddel, som angav Prisen. Lidt fra de andre laa et enkelt udseende, kileformet Stykke Værktøj. Man saa straks, at det var slidt en Del, men Prisen var meget høj.

En af Køberne spurgte Djævelen, hvad det var. »Det,« svarede han, »er Modløshed; og det er i god Orden.«

»Men hvorfor er Prisen saa urimelig høj?«

»Fordi jeg har mere Nytte af det end alle de andre. Med det kan jeg brække ind hos saa mange Mennesker, hvor jeg intet kunde udrette med nogen af de andre Redskaber. Men tro mig, kommer jeg først indenfor, kan jeg omtrent faa det med Vedkommende, som jeg vil. Du kan se det er blevet brugt meget; det er fordi jeg anvender det omtrent paa alle Mennesker, for I dødelige ved ikke, at det tilhører mig.«

Prisen var imidlertid saa høj, at ingen købte det. Djævelen har det endnu — og bruger det.

— The Ambasador.

Redaktionelt.

Nødvendigheden af Profeter.

I en Tale, som Ældste Le Grand Richards, Præsident for Sydstaternes Mission, holdt ved Foraarskonferencen i Salt Lake City i Aar udtalte han blandt andet: »Jeg føler mig taknemlig for mit Medlemsskab i denne Kirke. Jeg har lært at elske Kirken mere end jeg elsker mit eget Liv, fordi jeg har set, hvad den udretter i Livet for Menneskene.

Jeg er taknemlig, at vi ledes af Herrens Profeter. Jeg forstaar, at Gud har overleveret os et stort Program, og hvis vi lever derefter og anvender det i vort daglige Liv, vil det gøre os til bedre Mænd og Kvinder. Vi kan i Sandhed synge, »Hav Tak for Profeten du sendte, O Herre, paa denne vor Dag.« Men medens vi med taknemlige Hjerter synger saaledes er der Mennesker over alt i Verden, som er i aandelig Nød, de er kommet til Forstaaelse af, at de trænger til Profeters ledende Røst i disse Dage.

Nogle af disse bor nede i Sydlandet, hvor jeg kom fra for at overvære denne Konference. I »Journalen«, en af de største Aviser i Atlanta, under Dato af 9. August, skrev Biskop Warren A. Candler af Metodistkirken, en af de mest fremragende Personligheder i Atlanta, en Artikel, hvori han beklagede Tilstanden blandt Folket og sagde, at hele Verden, men i Særdeleshed Amerika, trængte til en ægte religiøs Opvækkelse, og sluttede sin Artikel med disse Ord: »Vi trænger atter til Profeter sendt fra Gud.« I andre Blade er der fremkommet lignende Artikler.«

Der synes at rejse sig en Følelse af, at vi trænger til bedre Førere om vi skal være i Stand til at naa frem.

E. Stanley Jones siger i sin Bog »Kristus og Kommunismen« jeg er overbevist om, at Kristendommen staar overfor en mægtig Krise — muligvis en afgørende Krise — Begivenhederne synes at føre hen imod en verdensvid Afgørelse. Denne Generation eller den næste, vil blive nødsaget til at vælge imellem materialistisk, ateistisk Kommunisme og Guds Rige paa Jorden.

Samfundets Grundvold smuldrer hen for vore Øjne. Meget af den gamle Sikkerhed er forsvundet eller forsvinder. Menneskene ser Fremtiden imøde med Angst og Usikkerhed, og ser sig forgæves om efter Ledere, som er i Stand til at føre os ind paa en sikker Bane. Den sikre Bane har

vi i Kristi Evangelium, man bekender dets Fuldkommenhed, men vil ikke leve efter dets Love, man prøver paa at skyde Genvej til Maalet, at løse de store aandelige Opgaver ad den materielle Vej, i Stedet for at løse de materielle Opgaver ad aandelig Vej. Skade, at de, der nu ønsker, at Gud skulle sende sine Profeter nu som i fordums Tid, ikke har faaet Kundskab om eller Forstaaelse af, at Guds Profeters advarende Røster har lydt iblandt os i de sidste 100 Aar, og at Menneskene er lige saa sene til at høre i Dag som i tidligere Tider. Havde Amerika taget Profeten Joseph Smiths Forslag angaaende Slavernes Frigørelse, saa var dette store Problem blevet løst ad fredelig Vej, og uden noget føleligt Tab til nogen. Man foragtede hans Raad og Følgen blev, at Slavespørgsmaalet blev løst gennem en bitter Borgerkrig, der kostede Landet saa uhyre meget, ikke alene i Penge og ødelagte Værdier, men i Blod og Taarer. Havde Verden været villig til at lyde de Profeters Røst, som Gud har haft iblandt os i de sidste 100 Aar, kunne alle vore økonomiske, sociale, politiske og moralske Onder som Verden lider under i Dag været undgaaet, og de Farer, som truer os i Fremtiden for stedse afværget. Endnu er det ikke for sent, hvis kun Menneskene vilde lytte til det Budskab, som »Mormonismen« bærer frem, og omvende sig fra sine Vildfarelser.

H. M.

For godt og ondt.

Fra Desered News.

Den 27. Juni bliver det 93 Aar siden Medlemmerne af et religiøst Samfund erfarede en af de største Tragedier i deres Liv. Det var, da Profeten Joseph Smith, Leder og Grundlægger af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og hans Broder Hyrum Smith led Martyrdøden i Kartage Fængsel, Illinois.

Det var et tungt Slag og svært at forstaa, at en saa brutal Handling kunde udføres i en kristen Republik, hvis Grundlov garanterede Religionsfrihed til enhver.

Det er en historisk Kendsgerning at længe før de morderiske Kugler var paa Vej til at ende Mormon-Profetens Liv, vidste han, at han vilde komme til at besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Men dog var denne Gerning en bitter Episode i Kirkens Historie. Det var et Bevis paa Styrken af den Modfølelse, der eksisterede mod Mormonernes Le-

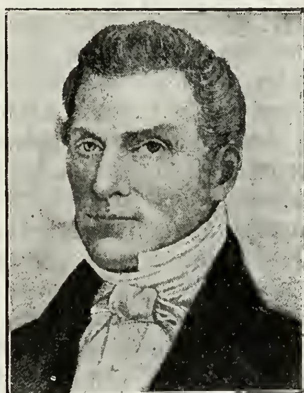
der, og som var ansvarlig for Forfølgelsen mod Kirkens Medlemmer.

Det er mærkeligt, at en ung Mand, født af saa fordringsløse Forældre i saa beskedne Omstændigheder, skulde være i Stand til at samle saa mange loyale Tilhængere om sig i Løbet af 25 Aar og samtidig have saa mange bitre Fjender. Men tre Gange i een Nat og igen den følgende Dag blev Joseph Smith fortalt derom af et himmelsk Sendebud.

Engelen Moroni, som viste sig for Joseph Smith hin Septembernat 1823, efter først at have erklæret at være et Sendebud fra Gud, sagde til ham:

Joseph Smith.

Hyrum Smith.

(Vi gengiver her Joseph Smiths egne Ord):

»Gud havde et Arbejde for mig at udføre, og at mit Navn skulle blive kendt for godt og ondt blandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal, eller at det skulle blive baade godt og ilde omtalt blandt alle Folk.«

Dette er bogstaveligt gaaet i Opfyldelse og paa den Tid, da Joseph Smith led Martyrdøden, havde han meget faa lunkne Venner. Langt den største Del af de Mennesker, som kendte ham og hans Mission her paa Jorden var enten hans trofaste Venner eller hans bitre Fjender. Kun dem, som har nøje studeret Kirkens Historie har nogen bestemt Forstaaelse af den Bitterhed, der karakteriserede de Forfølgelser, som denne Profet var Genstand for i Opfyldelse af Moronis Profeti.

Joseph Smith var fængslet over 20 Gange. Han og hans Tilhængere blev stadig jaget af Pøbelen, en Gang blev han

tjæret og rullet i Fjer, og hans Mishandlere lod ham ligge og troede, at han var død. Hans Familie led Forfølgelser og Overlast og ofte maatte han holde sig skjult i flere Maaneder ad Gangen.

Skønt det kunne se saadan ud til ham var det ikke alle, der var imod ham, han havde sine Tusinder af Tilhængere, trofaste, loyale Medlemmer af Kirken. Men han havde ogsaa mange Venner og Beundrere udenfor Kirken, og nogle af disse havde Frimodighed nok til at tage hans Forsvar og omtale hans gode Karakter, og saaledes blev hans Navn kendt for godt og ondt iblandt Folk.

Muligvis var Josiah Quincey, Borgmester i Boston fra 1845 til 1849 den mest kendte Person, som tog til Orde i Favør af Joseph Smith.

Hr. Quincey maa have betragtet Joseph Smith som en Guds Mand; thi han sagde:

»Hvis det at kunne forudsige Begivenheder, umulige for menneskelig Visdom at forudse — Begivenheder, som efter alt udvortes Syn at dømme ikke vilde finde Sted. — Hvis Forudsigelsen af saadanne Begivenheder og deres senere Opfyldelse er Beviser paa, at en Mand er en sand Profet, saa maa Joseph Smith have været en sand Profet.«

Hr. Quincey var paa Besøg i Nauvoo i 1844 nogle faa Uger før Joseph Smiths Mortyrdom. Han besøgte Joseph Smith og talte med ham om politiske og religiøse Spørgsmaal. Det Indtryk, som han fik af Joseph Smith gav han senere Udtryk i hans Bog »Figures of the Past«, som udkom i 1883 lige før hans Død, heri siger han:

»Det er ikke umuligt, at en eller anden Lærebog for de fremtidige Generationer vil indeholde et Spørgsmaal noget lignende dette: Hvilken Amerikaner i det 19. Aarhundrede har udøvet den mægtigste Indflydelse paa sine Landsmænds Skæbne? Det er heller ikke umuligt, at Svaret paa dette Spørgsmaal vil blive skrevet saaledes: Mormonprofeten Joseph Smith.

»Og Svaret, usansynligt, som det maaske synes til den nulevende Generation, bliver muligvis en meget almindelig Opfattelse for deres Efterkommere. Historien indholder lige saa store Paradokser som dette.«

Et Fænomen.

»En Mand, som har grundlagt en Religion i denne Tidsalder af fri Diskussion, og som i Dag er antaget af Hundred Tusinder, som en direkte Udsending fra den aller Højeste, — en saadan Mand skiller man sig ikke af med, ved at kaste Smuds paa hans Navn. Fanatiker, Bedrager,

hvad han end har været, saa løser disse Skældsord ikke Problemet for os. Fanatikere og Bedragere lever og dør hver Dag, og deres Navn er begravet med dem; men den vidunderlige Indflydelse, som denne Religionsstifter udøvede og endnu udøver stiller ham i Forgrunden, ikke til Fordømmelse som en Forbryder, men som et Fænomen, der maa forklares. De vigtigste Spørgsmaal, som Amerikanere i Dag stiller hinanden har med denne Mand at gøre, og det, som han har efterladt os. Eksisterer der noget Middel, heltemodigt nok til at imødegaa dette Tilfælde, indenfor Grænserne af vor nationale Opfattelse af Frihed og Tolerance, som kan anvendes mod de Lærdomme, som fremsættes af den Sekt, som han skabte? Mormonsystemets Muligheder er ufattelige.«

En uløselig Gaade.

»Født under fattige Forhold, uden boglig Lærdom, og med det mest almindelige af alle Navne, stod han i en Alder af 39 Aar, som en Magt paa Jorden. Af de mangfoldige Familier med Navnet Smith, har ingen vundet Menneskehjerter og formet Menneskers Liv, som denne Joseph. Hans Indflydelse for godt eller ondt føles i Dag, og Enden er ikke endnu. Hvis Læserne ikke fatter denne Joseph, kan jeg ikke hjælpe dem ud af deres Forlegenhed; jeg staar selv hjælpeløs over for denne Gaade.«

Og saaledes er det i Dag, skønt det er 93 Aar siden han døde, er hans Indflydelse paa Menneskene endnu en Gaade til Verden. At han er blevet kendt og omtalt for godt er bevist af hans Tilhængere, som snart tæller en Million levende Mellemmer foruden de Hundred-Tusinder, som er døde og borte.

Hvert Aar, naar hans Martyrdød erindres, holdes hans Minde i Ære og de Principper, for hvilket han hengav sit Liv, brænder som Haabets klare Flammer i Hjerterne paa mange overalt i Verden.

H. A. S.

Det skandinaviske Konferencemøde

i Assembly Hall, Søndag d. 4. April 1937.

Det vil rimeligvis glæde Stjernens Læsere meget at blive meddelt, at herboende Skandinaver havde en herlig Konferencesammenkomst i Assembly Hall lige efter det store Konferencemøde i Tabernaklet om Eftermiddagen. Der var cirka 700 Skandinaver til Stede ved Mødet.

De fælles skandinaviske Møder, der bliver afholdt ved Kirkens Halvaarskonferencer er planlagt og bestyret af det skandinaviske Præsidentskab, Brødrene Theodor C. Bjørn, Søren N. Jakobsen og Oskar V. Johansen.

Præsident Bjørn ledede Mødet, der aabnedes med Sangen »Vi glædes og frydes i Sang med hverandre« og Indledningsbøn af Ældste Axel Søderberg.

Af velkendte Ældster saas paa Forhøjningen, foruden Præsidentskabet og Brødrene, som talte ved Mødet, Ældsterne C. A. Carlquist, Søren Rasmussen, Joseph L. Petersen, Gedion N. Hulderstrøm, Holger M. Larsen og Djalmar E. Lund. Fremdeles det store, svenske »Gustav Adolf«s Mandskor med Joseph Fornelius som Dirigent og Beatrice Davis som akkompagnerende Pianist.

Præsident for den norske Organisation Christian Johansen udtalte sin Glæde over den Sammenslutning, som fandtes blandt de skandinaviske Folk i Utah i kulturel og i andre Henseender.

Præsident for den svenske Organisation Birger Lundwall opmuntrede de skandinaviske Hellige til at bevare Interessen for de skandinaviske Møder.

Præsident for den danske Organisation C. N. Christensen talte om Evangeliets frelsende Kraft for dem, der efterlever dets Principper. Paamindede de Hellige om ikke at forsømme Arbejdet i Templerne for deres afdøde Slægtninge.

Kirkens assisterende Historieskriver Andrew Jensen omtalte de store Resultater af Evangeliets Forkyndelse i de nordiske Lande. Fremhævede at en Femtedel af Staten Utahs Befolkning regnes at være Skandinaver eller af skandinavisk Herkomst.

Ældste John A. Widtsoe af de tolv Apostles Raad talte angaaende de Forpligtelser, som paahviler de Sidste Dages Hellige, at disse Forpligtelser ofte volder os Besvær, men Herren vaager over dem, der opfylder deres Pligter og velsigner dem for deres Trofasthed. Udtalte at de Sagkyndige regner Skandinaverne blandt de bedste Borgere i de Forenede Stater. Opmuntrede Skandinaverne til at lære deres Børn at tale de skandinaviske Sprog.

Efter en Sang af det svenske Mandskor, som forøvrigt havde glædet Forsamlingen med flere smukke Numre gennem Mødet, blev Slutningsbønnen opsendt af Ældste Milton H. Knudsen.

Niels. F. Green.

Det danske Sprog.

HVERT Folk bør æres, som *Gudsfrygt* priser,
I *bibelske Lærdomme* underviser:
Hver ædel Tanke, som Sprogene tolker,
Bli'r „Lære“ for Slægter, som Jorden befolker.

Hvert Sprog til Menneskets Sind vil tale,
Har Ord, som kan sørgende Sjæl husvale;
Det *danske Sprog* dog er bedst for os Danske,
Det maaler sig godt med det tyske og franske.

Det danske Sprog er saa fint og fyldigt,
Har Udtryk for alt, som er godt og gyldigt;
Hvert enkelt Ord flyder let fra vor Tunge,
I Tale, i *Lovsang* af gamle og unge.

Det danske Sprog vækker Hjertets Længsler,
Dets milde Betodning vort Øre fængsler,
Naar Modersmaalet blandt fremmede høres,
I Tanken til Hjemlandets Egne vi føres.

Det skrevne Sprog er en Perlekæde,
Hvis særskilte Led giver Sindet Glæde;
Naar Sprogets Ord føjes rettelig sammen,
De læses foruden den fjerneste Stammen.

Saa lad os Danske da vise være
Og Fædrenes Sprog holde højt i Ære,
Dets skrevne Værker os drage til Nytte;
I Tale dets Renhed i Udtryk beskytte.

Niels F. Green.
Salt Lake City, Utah.

Fra Missionsmarken.

ANKOMST OG BESKIKKELSER. — Den 28. Maj ankom Ældsterne Nephi Wilford Christensen fra Kingston, Utah, og Joseph D. Mortensen fra Salt Lake City, Utah, til Danmark for at deltage i Missionsarbejdet her, og begge kommer vel forberedt for denne Gerning. Foreløbig arbejder de to nyankomne Ældster i København.

KØBENHAVN. — Onsdag Aften den 26. Maj afholdt Søndagsskolen en vellykket Festlighed, et godt Program blev udført af lokale Talenter, og som saa ofte tidligere staar Søndagsskolen i Taknemmelighedsgæld til Broder William Rohde og nogle af hans verdenskendte Artister for nogle særdeles interessante Numre. Ligeledes til Søster Edith Ogaard for en Række smukke Tryllekunster.

Lørdag den 5. Juni foretog Søndagsskolen under Ledelse af Forstander Ejner Hansen en vellykket Skovtur. Man samledes i Kirken og gik derfra til Fuglebakkens Station ved Middagstid og derfra med S-Toget til Charlottenlund, hvor Eftermiddagen tilbragtes med Boldspil og forskellige andre Lege.

SILKEBORG. — Søndag den 6. Juni blev Dorthea Katrine Rasmussen døbt af Ældste Figat H. Breum og Grethe Sonja Møller Rasmussen døbt af Ældste Gordon P. Andersen.

ESBJERG. — Fredag den 28. Maj afholdt Esbjerg Ungdomsforeninger en særdeles vellykket Aftenunderholdning, hvortil Kirkens Venner var indbudt, specielt Redaktører og Journalister fra Byens Blade. Programmet bestod af Tale over Valgsproget, Duet, Kvartet, Taler, Korsang, humoristisk Kvartet og Aftenens Clou, Skuespillet „To Stamherrer", som høstede et mægtigt Bifald. 130 tilstede. Dagen efter læste man i Aviserne om, hvad „De Sidste Dages Helliges Ungdom" lærer, og paa hvilken Maade de udvikler sig.

AFLØST. — Ældsterne Arnold V. Bergesen og Ezra O. Carr er blevet hæderlig afløst fra et vel udført Missionsarbejde og er nu paa Vej til deres Hjem i Utah. Ældste Bergesen præsiderede en lang Tid over Aarhus Distrikt og Ældste Carr præsiderede over Esbjerg Distrikt.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.
Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D